

Meşk halinden çıkalım, haydi, haydi. Sakin basalım. Yakın tasarım.

Sutremiz varlık. İlmimizi geri versinler. Diyelim. Gök yüzünü geri versinler. Giyelim.

Uzun çeşitlemeler, ağaçların kokusu, kaldı çöplük yolunda, insanlar, insanlar. Nereden başlayalım? Kurbağayı haşlayalım. Göreni taşıyalım.

Mana bizi saklıyor. Günahları akıyor. Kaldığımız yerlere bizi soruyorlar, bulamayınca, yokluğumuza, zaten ezelden beri olmadığımıza kanaat.

Ne diyorlar? Ne arıyorlar? Ne soruyorlar?

Bilmiyorlar. Kendilerini. Bizi. Sonrakileri. Öncekileri. Bildikleri eşyanın hangisi zevk verir ve hangisi acıtır. O kadar. Onu bile konuşurlar günler ve bitmeyen geceler. Onu bile ayarlamak için uğraşır beyaz saçlı cüceler. Ne denizin altındaki, ne bulutun üstündeki umurlarında; yoksa, varsa, kendi küçük odalarının hangi resimle donanacağı.

Deniz. Dalga. Yağmur. Fakat nasıl olur?

Bunlar mı bizim üstadımız diyeceksin. Bilmediğimiz. Belki bilmediğimiz. İmtihan aslında. Kör bir küheylanın çektiği arabadayız ve evimizin efendisi bizi devriyeye gönderdi.

Küheylan körse. Kim bilir neler?

Bilmek yok. Hepimiz, biz ve melekler ve şeytanlar ve yedi göğün tüm derinleri kör küheylanın menziline merak ediyoruz. İlgimiz ondan. Bilgimiz.

Değişik. Bilenleri ölmüş mü?

Hepsi değil. Çoğu. Bilenleri ölmese de bilgileri ölmüş.

Bilenler var. O halde dirilir. Yeşerir. Bizi bulur. Biz onları.

Menzile yaklaşıyoruz. Bilenler bırakıyor yuları. Araba hızlanıyor. Ufuk karanlık.

Uçurum. Uçurum.

Ya da bir köprü karanlıktan öteye.